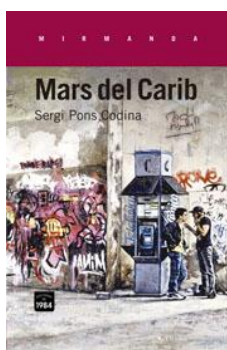

Quan s'ha de dir polla

Josep Asensio i Albà / Revista digital Núvol

Fa uns dies la periodista **Teresa Terradas** entrevistava a **Sergi Pons**, autor de “Mars del Carib” (Edicions de 1984, 2014). La periodista li comentava que havia utilitzat un “llenguatge molt planer, directe, sense floritures”. Pons responia que sí, que ho havia fet expressament ja que “el llenguatge ha d'estar en consonància amb tot això, i si s'ha de dir polla diré polla i no titola o penis”. Hi estic del tot d'acord. Se'n podria extreure, d'aquest plantejament -d'altra banda, gens original-, una filosofia. De vegades s'ha de dir polla. Hi ha una ficció que viu d'esquenes a una cosa tan senzilla i tan fàcil d'entendre: que la llengua s'ha d'adaptar a la història i no a l'inrevés. Per sort, Sergi Pons ho té claríssim.

“Mars del Carib”, ha dit Kiko Amat, és la primera novel·la Oi! Com que tenia una vaga idea de què volia dir, ho he buscat a la viquipèdia. Copio: “L’Oi! és una subcultura i un subgènere musical del punk que sorgeix paral·lelament a aquest com a expressió del seu costat obrer. Neix a la segona meitat dels 70 a Anglaterra i es caracteritza per l’origen treballador dels seus integrants i, en principi, per una manca de contingut polític precís”. El problema és que, tot i que s’aproximi bastant a la veritat, dit així sona massa acadèmic. De “Mars del Carib” jo en destacaria, primer de tot, que és divertidíssima. Rius. Molt. Si no ho diguéssim seríem uns cretins,

perquè riure és una de les poques coses bones.

Un cop clar que domina el sentit de l’humor, d’una escala de colors estimable, podem parlar ja d’altres factors que fan de “Mars del Carib” una novel·la, la primera de Pons, extraordinària. Normalment, o com a mínim és habitual, l’òpera prima d’un escriptor gira sobre la seva joventut d’una forma més o menys explícita -com si la seva vida ens interessés. Però Sergi Pons, que sens dubte parteix de la seva experiència, ha tingut el gust d’inflar, tergiversar, exagerar i falsejar la seva joventut per dur-nos una història que val la pena. Personalment, estic fart de la quotidianitat, més que res perquè en general va aparellada a la *normalitat*. En canvi, les aventures d’un grup d’inadaptats socials pseudodrogadictes explicades per un noi que, tot i el seu menfotisme, té claríssim a quina classe pertany, m’han encisat.

De fet, “Mars del Carib” deu tenir uns quants defectes, suposo. Qualsevol escriptor (i més en català) s’enfronta a un munt d’obstacles quan narra un submón de delinqüència i de drogues. El vocabulari, els diàlegs, les descripcions de pinxos de barriada no abunden en la nostra literatura, i menys en un to alegre, lleuger (que no superficial). Però malgrat aquests obstacles, i tots els defectes que tingui el llibre, Sergi Pons se n’ha sortit. No sé quin recorregut tindrà, ni si realment és la primera novel·la Oi!, però tinc claríssim que durant una bona temporada cada cop que algú em demani un suggeriment, la meva primera recomanació serà “Mars del Carib”.